Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Ἀθῆναι 30 Μαρτίου 1903.

# ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

## Ο κ. ΚΑΖΑΖΗΣ

δὲν μᾶς ἔχει ἐνθουσιάσει καὶ τόσον ἕως τώρα μὲ τὴν λογοκοπικὴν δραστήριόν του. Δὲν διστάζομεν ὅμως νὰ τὸ ἀναγνωρίζωμε ὅτι ἡ στάσις του, ὡς Πρυτάνεως, κατὰ τὴν προχθεσινὴν ἐπίθεσιν τῶν φοιτητῶν, τὴν ἀδικωτάτην καὶ τὴν ἀσεβεστάτην, ἔβγαλε κάποιο βάρος μεγάλο ἀπὸ τὰ στήθη μας καὶ μᾶς ἔκαμε νὰ τὸ σκεπτώμεθα σοβαρῶς, ὅτι ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος μὲ στιβαρὸ χέρι καὶ μὲ ἀτσαλένια θέλησι ἐχρειάζετο γιὰ νὰ βάλῃ χαλινάρι στὸν ἀχαλίνωτο δρόμο ποὺ ἔπαρε τὸ Πανεπιστήμιόν μας ἀπό τινος.

Ὁ κ. Καζάζης ἐξήρθη εἰς τὸ ὕψος τῆς θέσεώς του. Ἀνελογίσθη τὴν βαρεῖαν εὐθύνην τὴν ὁποίαν ὡς Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου ἔφερε. Ἐζήτησε μὲ τὴν στάσιν του τὴν ἀνδρικὴν νὰ ἐξαγνίσῃ τὴν θηλυπρέπειαν τῶν προκατόχων του, οἱ ὁποῖοι ἐφιλοτέχνησαν τὰς δύο περιωνύμους τοῦ Φλογεροῦ καμινιοῦ πολιορκίας. Ἔκαμε ἐπὶ τέλους ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμῃ καὶ εἶπε ὅ,τι ἔπρεπε νὰ εἰπῇ καὶ ἐργάσθηκε ὅπως ἔπρεπε νὰ ἐργασθῇ.

Μπράβο του! Μόνον μὲ τὸ τσεκοῦρι θὰ γίνῃ δουλειά. Καὶ μόνον μὲ τὸ τσεκοῦρι καὶ αὐτὸς καὶ οἱ διάδοχοί του θὰ καθαρίσουν τὸ Πανεπιστήμιον ἀπὸ τὰ βλαβερὰ ζιζάνια τῆς δημοκοπίας, τὰ ὀλίγιστα εὐτυχῶς, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν στὰ μάτια τοῦ κόσμου τὴν φοιτητικὴν νεολαίαν ὡς σύμφυρμα θορυβοποιῶν, διαδηλωτῶν καὶ ἀέργων, ἐπιζητούντων γιὰ κάθε ψύλλου πήδημα νὰ κατεξευτελίζουν καὶ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ αὐτὸ τὸ Ἔθνος ἀκόμη.

Ἢ νὰ καθαρισθῇ μιὰ καὶ καλὴ τὸ Πανεπιστήμιον ἀπὸ τὰ ζιζάνια αὐτά, ἢ νὰ προβῇ ἡ Πολιτεία στὴν ἐθνικωτάτην πρᾶξιν τοῦ κλεισίματος αὐτοῦ. Μέσος ὅρος δὲν χωρεῖ, οὔτε ὁ κόσμος ἔχει καμμιὰν διάθεσιν νὰ πειλῆται κάθε τόσον μὲ ἐπανάληψιν τῶν ἀπαισίας μνήμης σκηνῶν τοῦ προπαρελθόντος Νοεμβρίου.

## ΜΙΑΝ

νέαν ἀξίαν λόγου οἰκονομίαν τοῦ κ. Δηλιγιάννη ἀνεκαλύψαμεν.

Ὑποβιβάζει τὰ ταχυδρομικὰ γραφεῖα Κερκύρας καὶ Σύρου ἀπὸ Διευθύνσεις, εἰς ταχυδρ. ἐπιστασίας διὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ 80 δρ. τὸν μῆνα ἀπὸ τὴν ἐλάττωσιν τοῦ μισθοῦ τῶν διευθυντῶν των.

Καὶ διὰ μὲν τὴν Κέρκυραν πιθανὸν νὰ ἔχῃ δίκαιον. Ἡ Σῦρος ὅμως τί τοῦ ἔκαμε; Καὶ βουλευτὰς Κορδονικοὺς τοῦ ἔστειλε καὶ ὑποδοχὴν Κορδονοπρεπεστάτην τοῦ ἔκαμε ὅταν τὴν ἐπεσκέφθη πρὸ τῶν ἐκλογῶν.

Τί νὰ συμβαίνῃ λοιπόν;

## ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ

**κατὰ τῆς ἀτυγεροῦς δυκοφαντίας, ἄγριον ἀλλὰ διδακτικώτατον, ἔδωκε προχθὲς ἀπὸ τῆς ἐπισήμου ἕδρας του ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Βουλῆς.**

**Ὁ κ. Εὐταξίας ἐδυκοφάντησεν, ὁ κ. Θεοτόκης ἀπελογήθη, ὁ κ. Ράλλης ἔβαλε τὸν καθε κατεργάρη στὴ θέσι του.**

**Περισσότερος λόγος ἐπ' αὐτοῦ τοῦ βδελυροῦ ζητήματος δὲν ἀξίζει νὰ γίνεται τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα διαμαρτύρονται ἀπὸ τὴν ἀηδίαν.**

## «— ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ

ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας ἔχει τὴν ἠθικὴν ἱκανοποίησιν ὅτι παρηκολούθησεν αὐτὸς μόνος ἐκ πάντων τῶν συναδέλφων του τὴν 21ην κατὰ σειρὰν μονομαχίαν».

Τὰ ἀξιομνημόνευτα αὐτὰ λόγια, τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν προχθὲς κάπου, σᾶς δίδουν τὸ μέτρον τῆς ὀλιγαρκείας τοῦ ἀνθρώπου.

Φανταστῆτε, νὰ ζῇ κανένας γιὰ νὰ παρακολουθῇ μονομαχίας ὡς θεατής!

## ΟΙ «ΚΑΙΡΟΙ»

διὰ καυστικωτάτου ἄρθρου, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ σκάνδαλον τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως» ἔρχονται, μετὰ τὸν «Νουμᾶν», νὰ κρημνίσουν τὸ ξύλινον τεῖχος μὲ τὸ ὁποῖον περιέφραξαν ἕνα τμῆμα τοῦ κήπου τοῦ Ζαππείου οἱ κ. κ. Πλγκ, οἱ ἀναλαβόντες τὴν ἀρκετὰ προσοδοφόρον ἐπιχείρησιν τῆς διοργανώσεως Ἰδιωτικῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως.

Ἀπὸ τὸ ἄρθρον τῶν «Καιρῶν» ἀναδημοσιεύομεν μίαν πολυσήμαντον περικοπὴν καὶ ἀναθέτομεν εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ Ὑψίστου κ' εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῆς Κυβερνήσεως τὰ περαιτέρω:

«Τοιαῦται διεθνεῖς ἐκθέσεις διενηργήθησαν ὑπὸ ἰδιωτῶν ἐν Κρήτῃ καὶ ἐν Γιουργιέβῳ τῆς Βουλγαρίας. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην πόλιν μάλιστα ἀνεφύησαν σκάνδαλα σεβαρὰ καὶ διεπράχθησαν ὡς μανθάνομεν, λωποδυσίαι ὑπὸ τῶν ὀργανωτῶν τῆς ἐκθέσεως, πολλοὶ δὲ τῶν ξένων ἐκθετῶν ἀπώλεσαν τὰ ἐκθέματα. Ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ συμβῶσιν ἐν Ἀθήναις παρόμοια σκάνδαλα, καὶ ἀγνοοῦμεν ἐντελῶς, ἂν οἱ ἀναλαβῶντες ξένοι τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἐν Ἀθήναις διεθνοῦς ἐκθέσεως ἔχωσι κοινόν τι μὲ τοὺς διοργανωτὰς τῆς ἐν Γιουργιέβῳ ἐκθέσεως. Ἀλλ' ὅπως δήποτε, ὁ τρόπος τῆς ἐνεργείας, ὑπόκωφος ὢν καὶ ἀθόρυβος, ἡ παντελὴς ἄγνοια τῶν ἐνεργουμένων καὶ διαπραττομένων, ἡ αἰφνιδία ἀνακάλυψις ὅτι ἐντὸς μικροῦ, ἀπέχοντος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀπρακτούσης καὶ ἀδρανούσης τῆς Κυβερνήσεως ἀνοίγει τὰς πύλας της ἡ διεθνὴς ἔκθεσις ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Ζαππείου, ὀργανωθεῖσα ὑπὸ ἰδιωτῶν, ξένων καὶ ἐντοπίων. Πῶς τὸ σκανδαλῶδες τοῦτο θαῦμα ἐγένετο; Ἐδοθη κατὰ νόμον ἡ ἄδεια, καὶ ὠργανωθη ἡ ἐπιτροπεία τῆς ἐκθέσεως διὰ Β. Διατάγματος; Ἔχει ἄρα πᾶς ἰδιώτης τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργῇ ἐπιχειρήσεις δημοσίας φύσεως, νὰ συλλέγῃ δὲ καὶ νὰ δαπανᾷ χρήματα παρ' εὐπίστων πολιτῶν, ξένων καὶ ἐντοπίων, πωλῶν αὐτοῖς πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔδαφος καὶ χῶρον ἀλλότριον, πρὸς ἑκατὸν δραχμὰς κατὰ μέτρον, ὅπως ἐκθέσωσι βιομηχανήματα;

Καὶ ἡ «Ἑστία», ἀκόμη ἐλευθεροστομώτε-

---



ΓΑΒΡΙΗΛ Δ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

# ΟΝΕΙΡΟ ΕΑΡΙΝΗΣ ΠΡΩΪΑΣ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ (τὴν πέρνει ἀπὸ τὰ χέρια). Ἐκοιμώσαστε, ἐδῶ καὶ λίγο; Ὅταν ἦλθα, ἐκοιμώσαστε σιμὰ στὸ παράθυρο ἀκουμπισμένη, μ' ἕνα ἥσυχον ὕπνο, τόσον ἥσυχο...

Ἡ ΤΡΕΛΑΗ. Τὴν εἴδατε; δὲν εἶν' ἔτσι; Τὴν εἴδατε νὰ πηγαινοέρχεται στὸ μέτωπό μου ἐμπρός; Τὴν ἔνοιωθα ἐγὼ στὸν ὕπνο μου νὰ πηγαινοέρχεται τὴ λευκὴ πεταλοῦδα. Ὅταν ἄνοιξα τὰ μάτια μου εἶχεν ἀκουμπίσῃ ἐπάνω στὸ παράθυρο Ὤ, ἂν εἶχα τότε στὰ χέρια μου ἕνα πέπλο γιὰ νὰ τὴν σκλάβωνα! Ἔφυγε, χάθηκε μέσα στὸν ἥλιο!..

(Ἐγγίζει μὲ τὰ δάκτυλά της τὸ μέτωπό της μὲ πόνο).

Εἶνε σὰν νὰ εἶχε φύγῃ ἀπ' ἐδῶ... Μοῦ λείπει ἐδῶ· μοῦ λείπει ἐδῶ· βλέπετε; Ὤ, τί στενοχώρια! Ἐκοιμώμουν τόσον καλὰ, ἐνῶ τὴν ἄκουγα νὰ φτερουγίζῃ, νὰ φτερουγίζῃ...Καὶ ὁ ὕπνος μου ἤτανε τόσον ἥσυχος, τόσον ἥσυχος, σεῖς λέγετε... Ὀνειρευόμουν ὅτι ἤμουν ἕνα νερολούλουδο ἐπάνω στὰ νερά.

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Θὰ ξαναγυρίσῃ ὅταν θὰ κλείσουν τὰ μάτια σας μιὰν ἄλλη φορά.

Ἡ ΤΡΕΛΑΗ. Ἄ, τί δύσκολο ποῦ εἶνε νὰ κλείσῃ κανεὶς τὰ μάτια του γιατρέ! Κάποτε φαντάζομαι πῶς δὲν ἔχω ματόφυλλα Ἀκούσατε σεῖς γιὰ 'κείνη τὴ βασιλοπούλα ποῦ ἀπ' τὸ πολὺ τὸ κλάμα τῆς ἔπεσαν τὰ ματόφυλλα σὰν δύο μαραμένα φύλλα καὶ τὰ μάτια της ἔμειναν μερόνυκτα γυμνά; Χθὲς τὴν νύκτα σ' ἐμένα...

(Ἡ λευκὴ ἀστραπὴ τοῦ τρόμου φωτίζει τὸ πρόσωπό της).

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ (Τὴν διακόπτει, τὴν πέρνει πάλιν ἀπὸ τὰ χέρια, τὴν σέρνει σὲ ἡλιόφωτο μέρος, κάτω ἀπὸ ἕνα ἀέτωμα). Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε στὸν ἥλιο. Ἀφῆστέ με νὰ σᾶς κυττάξω! Σήμερα λαμποκοπᾶτε ὅλη, εἴσαστε ὁλόδροση καὶ καθάρια καθὼς στὸ ὄνειρο, ἕνα νερολούλουδο... Καὶ τὸ φόρεμά σας ἔχει τὸ χρῶμα πώχουν τὰ πρωτόβλαστα φυλλαράκια... Κυρὰ Ἄνοιξις!

Ἡ ΤΡΕΛΑΗ (περιφέρει καθησυχασμένον τὸ βλέμμα ἐπάνω της). Σᾶς ἀρέσει τὸ φόρεμά μου; Εἶπα στὴ Βεατρίκη: «Κάνε μου ἕνα πράσινο φόρεμα ποῦ νἄχῃ ἕνα μαλακώτατο χρῶμα, γιὰ νὰ μὴ μὲ φοβοῦνται τὰ πρωτόβλαστα φυλλαράκια ὅταν πηγαίνω στὸ δάσος». Καὶ ἡ Βεατρίκη μοῦ τὸ ἔδωσε καὶ σήμερα γιὰ πρώτη φορὰ τὰ φορῶ. Σᾶς ἀρέσει; Τώρα εἰμπορῶ νὰ ξαπλωθῶ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα ποῦ φυλλώνουν· δὲν θὰ μὲ καταλάβουν. Ἐγὼ σὰν τὸ χορτάρι θὰ εἶμαι δειλὴ 'μπρὸς στὰ πόδια τους. Θὰ τὰ ἀπατήσω μὲ τὴ σιωπή μου: Καὶ ποιός ξέρει, ἴσως ἀνακαλύψω κανένα μυστικό τους ἂν νομίσουν ὅτι εἶνε μόνα τους. Θὰ τοὺς πιάσω κανένα λογάκι...

(Γελᾷ μ' ἕνα βραχὺ καὶ παιδικὸ γέλοιο).

Εἶπα ὕστερα στὴ Βεατρίκη: «Ὡς ἀνταμοιβὴ θὰ σοῦ χαρίσω ἕνα ὡραῖον ὄνειρο». Καὶ σήμερα ἐντύθηκα μὲ αὐτὸ τὸ φόρεμα καὶ ἐκάθισα κοντὰ στὸ παράθυρο γιὰ νὰ κάνω ἕνα ὡραῖον ὄνειρο. Κι' ἀληθινά, τὸ πρῶτον ὄνειρο ἤτανε γιὰ τὴ Βεατρίκη. Ὀνειρεύθηκα ὅτι ἔφθασεν ἐπὶ τέλους ὁ γαμβρὸς ποῦ περιμένει .. Δὲν τὸ ξέρει ἀκόμη .. Ἔκλαιγε τὴν νύκτα .. Πῶς ἔκλαιγε!.. Γιατί αὐτὴ δὲν τὸ ξέρει ἀκόμη.

Γιὰ ἕνα στεφανάκι ..

(Χαμογελᾷ πρὸς τὰς κιγκλίδας, ἐμπρὸς στὸ ὅραμα τοῦ πυκνοῦ δάσους).

Τὴν εἴδατε; Τῆς ὡμιλήσατε; Σᾶς διηγήθηκε τὴν ἀπάτη τῆς τελήνης;

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Ποίαν ἀπάτην;

(Ἀκολουθεῖ)